

## CHƯƠNG 17

### Hận Thù Chồng Cao Như Núi

N

ường Thế Dân lệ làng đem huyết danh thư cất trữ vào trong cái tháp bằng ngọc kia.

Rồi chàng xê mình ra ngoài tránh xa cái tháp, vờ đi ngắm những món đồ cổ trong cung điện.

Vừa xong xuôi thì đã nghe giọng nói quen thuộc của vị quái nhân bịt mặt thần bí:

- Đường thiếu hiệp. Nay mừng cho thiếu hiệp được trụ thành viên mãi, vẹn toàn.

Đường Thế Dân vờ quay lại cố trấn tĩnh tinh thần, nhìn thấy vị quái nhân áo đen đã tiến vào cửa.

Hai bên đối diện nhau.

Trong lòng Đường Thế Dân sợ hãi, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh tươi cười, cúi đầu thi lễ:

- Đại công đức của ngài quả thật tại hạ không dám thốt những lời gì để cảm tạ, chỉ xin ghi tạc vào lòng.

Người bịt mặt thần nhiên:

- Chớ nên cảm tạ ghi ơn gì cả, đây chỉ vì có người cậy nhờ nên ta làm đấy thôi.

Lại thêm một lần nữa vị quái nhân bịt mặt thần bí thanh minh rằng có người cậy nhờ hẳn làm như thế.

Nhưng người đó là ai?

Theo thế mà nhận xét thì nhân vật này chưa chắc đã phải là Đại Hành Quyết như chàng vừa tưởng.

Nhưng nhân vật khủng bố đó chính thật là ai?

Do đâu trong này lại có bằng huyết danh thư như vậy?

Hay là phía sau lưng vị quái nhân bịt mặt thần bí này lại còn một người thần bí khác.

Nhưng chẳng quản người thần bí này là ai? Tại sao hẳn lại nhận cứu vãn cho chàng.

Người cậy nhờ hẳn có liên hệ gì với chàng chăng?

Đường Thế Dân suy tư mãi mà không ra câu chuyện bí mật, vừa mầu nhiệm vô cùng này.

Đường Thế Dân biết rằng người thần bí này chắc không chịu trả lời nhưng vẫn hỏi:

- Giờ các hạ không cần nói ra người muốn cứu mạng tại hạ, nhưng chỉ cần nói cái nguyên nhân tại sao phải thi ân cho tại hạ. Có được hay không?

Vị quái nhân bịt mặt thần bí lạnh trầm:

- Không thể được.

Đường Thế Dân rúng động tận đáy lòng sau đó không dám hỏi thêm gì nữa.

Vị quái nhân bịt mặt áo đen quét cặp mắt sáng ngời nhìn qua trong cung điện một vòng rồi nói với chàng:

- Những ngày dài đằng đẵng tiểu bằng hữu ở trong lãng tã này thấy cũng vô cùng khổ não, vậy sau khi trở ra ngoài rồi bằng hữu có toan tính đi đâu hay không?

Đường Thế Dân nghĩ một chập rồi đáp:

- Tại hạ sẽ đi làm hai việc.

Vị quái nhân thần bí hỏi:

- Tiểu bằng hữu trở lại Phong Bảo chăng?

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Tại hạ không còn trở về đó nữa.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí hỏi:

- Cũng hay. Vậy thì tiểu bằng hữu cũng nên lo thu xếp quần áo rồi trở ra ngoài. Tất cả ta đã lo giúp cho tiểu bằng hữu rồi.

Đường Thế Dân vòng tay:

- Xin vâng theo lời các hạ.

Chàng nhìn vị quái nhân bịt mặt thần bí bằng cặp mắt vô cùng cảm kích rồi tiến sang phòng bên kia.

Trên bàn đã thấy có chiếc áo lam theo kiểu thư sinh, áo trong áo ngoài đầy đủ cả.

Lại còn có một túi vàng rỗng và một gói hoá trang thay hình đổi dạng nữa.

Chàng thấy đối phương thật là chu đáo tinh vi vô cùng.

Sau khi thay y phục xong rồi Đường Thế Dân trở lại đối diện cùng quái nhân bịt mặt thần bí.

Quái nhân bịt mặt nói:

- Đường thiếu hiệp! Chỉ vì phải giữ bí mật nên ta đành phải điểm huyết tiểu bằng hữu một lần nữa, rồi mới có thể đưa lên mặt đất như xưa được.

Đương nhiên chuyện này Đường Thế Dân không có phản đối, nghe vậy liền gật đầu:

- Các hạ cứ tự tiện.

Bịch!

Một đạo chỉ kỳ diệu từ ngón tay người bịt mặt thần bí điểm vào tới thì Đường Thế Dân hôn mê đi.

oOo

Khi trời vừa hừng sáng.

Trên cảnh hoang dã, sương mù còn vương trên cành lá.

Đường Thế Dân giật mình tỉnh dậy phóng người lên đưa mắt quan sát thì chẳng còn trông thấy vị quái nhân bịt mặt thần bí ở nơi đâu nữa cả.

Lại cũng chẳng thấy một ngôi mộ nào ở chung quanh.

Đường Thế Dân có cái cảm giác mình vừa trải qua một giấc mơ kỳ ảo lạ lùng.

Vòng thành của thị trấn Khai Phong đã thấy lờ mờ qua làn sương mỏng.

Chàng còn nhớ trước đó vị quái nhân bịt mặt thần bí có bảo chàng hẳn cần phải giữ sự bí mật.

Như vậy, chàng cũng chẳng nên tò mò tìm hiểu làm gì.

Song chẳng hiểu vị quái nhân bịt mặt thần bí kia có đúng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết không?

Đây là một câu đố bí hiểm vô cùng, khó mà giải thích cho rõ ràng được.

Có điều nếu người thần bí không là nhân vật Đại Hành Quyết thì có thể là đồng lõa với hắn.

Chuyện rất khó hiểu là tại sao người vô danh kia lại ra tay giải cứu cho chàng như vậy.

Theo như vị quái nhân bịt mặt thần bí thì việc giúp chàng phục hồi công lực không có một điều kiện gì cả.

Song chàng nghĩ đây phải có nguyên nhân chứ chẳng không.

Trong huyết danh thư liệt kê một bảng dài danh sách có trên ba mươi nhân vật giang hồ.

Tự nhiên, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ tiếp tục mãi cuộc hành quyết cho đến khi chấm dứt.

Lão Khương Chấp Trung mưu sĩ trong toà Phong Bảo cũng có tên trong bảng Huyết danh thư.

Không biết nay lão đã chết hay còn sống?

Nay chàng đã chịu cái công ơn quá to lớn của người bịt mặt không thể nào nhúng tay vào chuyện này được.

Song theo chàng vụ Đại Hành Quyết này chắc chắn phải có một sự ân oán gì ghê gớm lắm.

Nhân vật hành quyết không thể nào mãi lạm sát mà không có đạo lý ở trong đó được.

Hiện giờ cuộc hành trình sắp tới của chàng cần phải suy nghĩ cho thật kỹ càng tế nhị hơn.

Nay chàng có nên ở lại miền Bắc này âm thầm theo dõi cuộc huyết án bí mật huy hoàng trong năm xưa chăng.

Hai là chàng phải trở về miền Nam lo điều tra cái chết ly kỳ của nhị sư huynh để tỏ rõ mối hàm oan của chàng.

Đương Thế Dân lại nghĩ chàng đã bị sư phụ truy hồi công lực và đuổi ra khỏi sư môn là một việc xứng đáng rồi.

Kể như từ nay chàng đã được tự do thông thả không còn bị bó buộc như trước nữa.

Tất cả mọi hành động từ đây sẽ do nơi chàng chủ động.

Đường Thế Dân chợt nhớ đến Thượng Quan Văn Phụng.

Không hiểu cô tiểu sư muội của chàng giờ hầy còn ở miền Bắc này hay không?

Và trong khoảng thời gian một trăm ngày có chuyện gì bất trắc xảy ra đến cho vị sư muội xinh đẹp của chàng chăng?

Ánh mặt trời lên sự ấm áp trở về với vạn vật cỏ cây.

Đường Thế Dân cảm thấy như vừa trải qua kiếp khác, sống với cuộc đời mới hoàn toàn.

Đường Thế Dân nhớ lại lời căn dặn của vị quái nhân bịt mặt thần bí, liền mở gói ra.

Ở trong đó có hai hoàn thuốc, một trắng và một tím.

Cứ theo lời của người thần bí thì hoàn thuốc màu tím nhai cho nhỏ đem thoa lên mặt và cổ.

Còn hoàn thuốc trắng thì để kín vào mình.

Đường Thế Dân cứ theo lời dặn dò mà làm.

Một lúc sau, Đường Thế Dân đã trở thành một người khác lạ hoàn toàn.

Với chiếc áo lam nhà nho thay cho chiếc áo dài trắng thư sinh thuở nọ.

Màu da của chàng đen sẫm, hình thù kỳ dị, trông thật quái đản làm sao.

Bây giờ chỉ còn một món vật quen thuộc có thể đoán ra chàng. Đó là thanh bảo kiếm đeo bên lưng.

Đứng trầm ngâm nhìn trời nghĩ ngợi một lúc thật lâu. Đường Thế Dân hầy còn chưa định được bước hành trình của mình.

Chỉ là trong lòng chàng mang một mối hư không bát ngát.

Sau đó Đường Thế Dân nhắm thị trấn Khai Phong đi tới...

Một con sông nhỏ, hai bên toàn là những cây dương liễu đứng rũ bóng xanh rì.

Ngang sông có một chiếc cầu màu đỏ bắc qua, dưới cầu đậu một chiếc thuyền nhỏ. Cảnh sắc thật là thơ mộng.

Dưới một cành dương liễu thông xuống như đám tơ trời màu xanh, có hai người đang đứng tại đó.

Một người vận võ phục màu đen, còn người kia phục sắc màu trắng giống bộ nho y của Đường Thế Dân đạo nọ.

Người vận toàn trắng là một gã thiếu niên cực kỳ anh tuấn như đóa giai nhân giang hồ. Còn người kia cặp mắt có vẻ sâu hiểm lạ thường.

Hai người đứng cách chừng 4, 5 mươi thước.

Bởi vì Đường Thế Dân lúc nọ hay mặc chiếc áo nhà nho, nên khi thấy có kẻ mặc giống y mình là lưu ý ngay.

Cho nên chàng nhìn gần vào gã thiếu niên áo trắng đẹp trai kia xem là ai.

Bất giác chàng rúng động trong lòng.

Người vận áo trắng võ sĩ bó sát kia chính là tam sư huynh chàng, tên Hạ Hầu Thiên với bộ mặt sâu hiểm như bao giờ.

Còn vị thiếu niên áo trắng tuấn tú nọ không ai khác hơn Thượng Quan Văn Phụng, sư muội chàng.

Tại sao Hạ Hầu Thiên còn lưu lại miền Bắc này.

Rõ ràng là hắn đã cùng đi với Thượng Quan đại hiệp trở về miền Nam rồi.

Còn Thượng Quan Văn Phụng có phải vì đã bại lộ hành tung nên chia tay cùng Độc Thủ Tiên Cô mà tới đây chăng?

Đường Thế Dân chợt chuyển sang ý niệm khác.

Giờ chàng đã coi như ra khỏi sư môn, đâu còn liên hệ gì nữa mà dính líu với họ.

Chàng nên rời khỏi nơi này là hay.

Vì tâm niệm như thế Đường Thế Dân toan lạng lẽ quanh đi ngõ khác.

Chợt chàng dừng lại vì nghe Hạ Hầu Thiên trầm giọng nói với Thượng Quan Văn Phụng:

- Tiểu sư muội, sư huynh tìm kiếm sư muội quá lâu, nay mới được gặp mặt thật là may mắn vô cùng. Sư phụ đã trở lại miền Nam, trước khi chia tay người có dặn dò ta phải tìm cho kỳ được sư muội,

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng:

- Tiểu muội đã hiểu rõ cái dụng ý của tam sư huynh rồi. Chính sư huynh đã van nài sư phụ để được ở lại miền Bắc này.

Hạ Hầu Thiên cười ha hả:

- Sư muội! Như muội đã biết mấy năm nay...

Thượng Quan Văn Phụng ngắt lời:

- Sư huynh đừng nói thêm một lời gì nữa cả. Tiểu muội không thích nghe những chuyện lằng nhằng đâu.

Hạ Hầu Thiên cúi mình thi lễ với bộ mặt hí hửng:

- Sư muội, chuyện của chúng ta... hiện nay sư phụ đã đáp ứng rồi. Sư muội hãy trở về bản môn lo việc hôn lễ.

Đường Thế Dân nghe vậy trong lòng âm thầm nổi lên một bầu tâm tư vô cùng khó chịu.

Tiểu sư muội vốn yêu thương chàng, cho nên lúc ban sơ không kể gì tới chuyện nguy hiểm, lên mở cửa lao thất thả chàng đi.

Sau đó nàng chẳng quản gì dặm trường xa xôi từ miền Nam đến miền Bắc tìm kiếm chàng.

Tình nàng đối với chàng quả thật to lớn không thể nào tưởng tượng được.

Song hiện giờ chàng tự thấy mình không đủ tư cách gặp vị tiểu sư muội xinh đẹp tuyệt vời của chàng nữa.

Tất cả đều đã trở thành quá khứ mất đi rồi.

Thượng Quan Văn Phụng trầm ngâm một chập rồi nói:

- Tam sư huynh, quan hệ sư huynh muội giữa sư huynh và tiểu muội cũng chỉ tới chừng này coi như chấm dứt, tuy phụ thân muội có đáp ứng sự cầu hôn của sư huynh, nhưng tiểu muội thì nhất định chẳng bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân cưỡng ép đó.

Phàm là con người bất cứ là ai cũng có tánh ích kỷ, tuy Đường Thế Dân đã có vị hôn thê rồi, không thể nào nhận mối tình yêu của Thượng Quan Văn Phụng được, nhưng nay nghe những lời nàng nói chàng cũng cảm thấy trong tâm hồn xao xuyến vô cùng.

Trong khi Hạ Hầu Thiên cười hiểm độc:

- Sư muội, chẳng quản sư muội có bằng lòng hay không, nhất định cũng phải theo sư huynh trở về sư môn phục lệnh.

Thượng Quan Văn Phụng trừng mắt:

- Tiểu muội không thể trở về.

Hạ Hầu Thiên nói:

- Sư muội, nay sư phụ đã có...

Thượng Quan Văn Phụng ngắt lời:

- Tiểu muội đã nói qua rồi, tiểu muội nhất định không có trở về, tam sư huynh đừng nói thêm gì nữa vô ích.

Hạ Hầu Thiên đảo cặp mắt lạnh lợi:

- Sư muội, thế sư muội ở lại miền Bắc này làm gì?

Thượng Quan Văn Phụng thản nhiên:

- Nay tiểu muội cần nói thẳng với tam sư huynh rõ, tiểu muội đi tìm ngũ sư huynh, cho đến bao giờ gặp mặt ngũ sư huynh mới thôi.

- Sư muội, Đường Thế Dân đã bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, nếu sư muội hành động như thế chỉ sợ e...

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt:

- Bất cứ hoàn cảnh nào, dù còn trong sư môn hay không ngũ sư huynh cũng vĩnh viễn là sư huynh của tiểu muội, trọn đời không bao giờ thay đổi được.

Đường Thế Dân nghe tới đây bất giác rung động cả trái tim, cặp mắt chàng gần rơi lệ.

Hạ Hầu Thiên tiếp:

- Sư muội, nay công lực của Đường Thế Dân đã bị phế đi rồi, hắn vĩnh viễn không còn là võ sĩ nữa.

Thượng Quan Văn Phụng thét:

- Đường Thế Dân là Đường Thế Dân, ngũ sư huynh của ta, bất luận chàng còn võ công hay không cũng vậy.

Thần sắc Hạ Hầu Thiên thay đổi liên liền, áp ứng giọng nói chẳng thành câu:

- Tiểu sư muội, đối với Đường Thế Dân, Hạ Hầu Thiên này chẳng có một chút tư cách gì sánh kịp hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng trề môi:

- Tam sư huynh, tiểu muội đã coi sư huynh là một người sư huynh đồng môn, vậy lời nói nên thận trọng một chút.

Hạ Hầu Thiên tiếp:

- Như thế tiểu muội quên đi cái chết của nhị sư huynh hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng nổi nóng:

- Cầm miệng lại. Dù cho ai nói gì và thế nào ta cũng không thể nào tin rằng ngũ sư huynh là thủ phạm được.

Hạ Hầu Thiên cười hiểm ác:

- Sư muội ta khuyên sư muội chớ vì tình yêu mù quáng mà lẫn áp đi trí tuệ, nếu gã Đường Thế Dân không phải thủ phạm sát hại nhị sư huynh thì còn là ai nữa?

Nếu sư muội cứ mãi mê chạy theo hắn thì sư phụ còn mặt mũi nào nhìn ai trong chốn giang hồ.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt:

- Tam sư huynh, nay sư huynh nên rời khỏi chốn này, nếu chậm trễ chắc chắn sẽ có điều hối hận.

Hạ Hầu Thiên nói:

- Sư muội muốn uy hiếp ta đấy chẳng?

Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Đây chỉ là tiểu muội chân thành khuyên cáo sư huynh chứ chẳng có ý uy hiếp chi cả.

Hạ Hầu Thiên trầm lặng xuống:

- sư muội, nếu Độc Thủ Tiên Cô biết được sự cải trang của em thì tình hình sẽ như thế nào?

Thượng Quan Văn Phụng nổi giận:

- Nói như thế, tam sư huynh có định bụng tìm Độc Thủ Tiên Cô để cáo tố với ả ta chẳng?

Hạ Hầu Thiên cười nham hiểm:

- Tại sao ta phải làm như thế, ta đối với sư muội tình cao như núi sâu như biển rộng, làm sao có thể tổn hại cho sư muội được. Nhưng nếu sư muội cứ khăng khăng làm theo ý mình thì ta làm sao trả lời với sư phụ đây.

Thượng Quan Văn Phụng khoát tay:

- Hãy chuẩn bị rời khỏi chốn này cho mau.

Hạ Hầu Thiên bước tới:

- Sư muội, tiểu huynh rất coi trọng mạng lệnh của sư môn, sư huynh không thể rời khỏi chốn này thiếu sư muội được.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt:

- Nói như thế, tam sư huynh chuẩn bị làm gì tiểu muội đây?

Hạ Hầu Thiên nhìn với cặp mắt gian tà:

- sư muội, xin sư muội chớ bắt buộc tiểu huynh phải hành động theo đúng cái ý nghĩa của nó.

Thượng Quan Văn Phụng tháo lui:

- Hạ Hầu Thiên, chẳng lẽ nào ngươi lại dám ra tay bắt ta hay sao?

Hạ Hầu Thiên vẫn bước tới:

- Thật lòng huynh đâu có muốn như thế, chỉ vì sư phụ đã có căn dặn.

Thượng Quan Văn Phụng đặt bàn tay vào chuôi kiếm:

- Thế thì sư huynh cứ tung kiếm lên xem thử có bắt nổi ta hay không?

Hạ Hầu Thiên cười nhạt:

- Ta đâu cần phải hành động như thế.

- Vậy tam sư huynh muốn hành động thế nào?

- Sư phụ có trao cho ta con dấu ngọc của sư tổ lưu truyền, nếu sư muội cương quyết cãi lệnh thì huynh thấy cũng cần lấy ra cho sư muội xem coi có đúng như thế hay không.

Nghe đến đây Thượng Quan Văn Phụng rung động toàn thân thoái lui ba bốn bước trừng đôi mắt lên.

Đường Thế Dân cũng nao nao trong lòng không ít, vì biết đó là món vật tối thiêng liêng của sư môn.

Đó là món vật của sư tổ lưu truyền, bất cứ người nào trong môn phái hễ mang nó ra là không một ai được cãi lệnh.

Bằng không coi như khinh sư miệt tổ, tội đáng hành hình thảm khốc.

Lâu nay Đường Thế Dân chỉ nghe qua vậy thôi chứ chưa có lần nào trông thấy sư phụ dùng nó trị tội bất cứ là ai.

Hôm nay chàng cũng không ngờ sư phụ lại trao món đó cho Hạ Hầu Thiên quả thật ngoài sự tưởng tượng.

Và nếu hấn đưa món đó ra thì sư muội chàng chỉ có cách riu riu đi theo hấn mà thôi.

Hạ Hầu Thiên thò tay vào lòng lấy món vật đưa ra cười nham hiểm:

- sư muội thấy thế nào, có đúng như lời ngu huynh đã nói hay không?

Thượng Quan Văn Phụng nhìn qua món vật biến sắc, hai hàm răng nghiến lại nghe kèn kẹt biểu lộ sự căm thù cực độ đối với Hạ Hầu Thiên.

Song bây giờ nàng không còn thốt ra một lời nào nữa cả.

Lúc đó tâm niệm của Đường Thế Dân chợt biến chuyển thật nhanh chóng.

Nay chàng không còn là người trong môn phái nữa, tất nhiên cũng không liên hệ gì tới món bảo vật, nay Thượng Quan Văn Phụng không muốn quay về một là vì yêu thương chàng, mặt khác nếu nàng trở về sẽ bị sư phụ cưỡng bức nàng phải ung chịu gã Hạ Hầu Thiên hiểm độc này, thì trọn cả cuộc đời nàng sẽ phải khổ đau mà thôi.

Vậy thì chàng cũng nên tiếp tay cho nàng một phen vậy.

Tâm niệm của Đường Thế Dân đến đây chấm dứt.

Chàng xông lại chỗ hai người.

Tiếng bước chân vẩy mạnh khiến cho Hạ Hầu Thiên lẫn Thượng Quan Văn Phụng đồng giật mình quay lại.

Cả hai thấy Đường Thế Dân xuất hiện với bộ mặt xấu xí, xa lạ thì ngạc nhiên nhìn trân trối.

Họ chưa rõ cái lai ý của chàng.

Bây giờ Đường Thế Dân đối diện với Thượng Quan Văn Phụng trong lòng chàng kích động không ngừng.

Song chàng vẫn giữ được nét nghiêm nghị, lạnh lùng.

Thượng Quan Văn Phụng chột à lên một tiếng.

Chỉ tại vì bộ mặt xấu xí chưa từng thấy của chàng làm nàng kinh dị vô tả.

Hạ Hầu Thiên thì kinh hãi khôn cùng.

Qua một lúc trấn tĩnh, Hạ Hầu Thiên hỏi:

- Huynh đài có điều gì chỉ giáo chăng?

Đường Thế Dân cố gắng phát âm ra một giọng trầm khặc lạ hơn tiếng nói bình thường:

- Tại hạ cảnh cáo lão huynh, hãy nên mau chân rời khỏi chốn này.

Hạ Hầu Thiên tháo lui một bước:

- Là nguyên nhân gì?

Đường Thế Dân buông trầm:

- Đừng hỏi nguyên do.

Hạ Hầu Thiên suýt phải nín thở, nhìn Đường Thế Dân một chập, rồi mới mở được lời:

- Huynh đài là người trong Phong Bảo phải chăng?

Đường Thế Dân hừ lạnh:

- Đã bảo chớ có hỏi nữa.

Nếu ở vùng miền Nam, có thể Hạ Hầu Thiên không thể nào nhịn nhục được rồi, nhưng nơi đây là miền Bắc, một người có kinh nghiệm giang hồ đều phải đo lường trước hậu quả của nó.

Tuy căm giận trong lòng mà Hạ Hầu Thiên không dám để lộ ra trên gương mặt.

Sau cùng hắn nói:

- Huynh đài, phàm là người võ đạo thì đồng nguồn với nhau, tại hạ từ miền Nam tới đất Bắc có thể gọi là khách, nếu huynh đài muốn tại hạ rời bỏ nơi này cũng được, song xin cho biết rõ nguyên nhân.

Hai tiếng nguyên nhân không thể đem ra đây bàn cãi được với Hạ Hầu Thiên rồi.

Mục đích của Đường Thế Dân là muốn giải thoát cho sư muội thành khỏi bàn tay của Hạ Hầu Thiên.

Đường Thế Dân lạnh lùng cực độ:

- Hãy vung kiếm lên, nếu thắng cứ ở lại, còn bại thì ra đi lập tức, chớ có dài dòng vô ích!

Tình hình quái lạ này khiến cho Thượng Quan Văn Phụng ngỡ vực trong lòng quá độ.

Ngờ đâu sự tình lại thay đổi như thế này.

Cái trực giác của nàng cảm thấy gã thiếu niên xấu xí này chẳng có xa lạ gì đối với nàng cả.

Nhưng nhìn mãi Thượng Quan Văn Phụng vẫn không sao biết được gã thiếu niên xấu xí này đã từng gặp nơi đâu.

Cho nên Thượng Quan Văn Phụng chỉ đứng lặng nhìn Đường Thế Dân không hề nháy mắt mà thôi.

Dù sao Hạ Hầu Thiên cũng là cao thủ trong chốn võ lâm lại là cao đồ của một vị tiền bối đứng đầu miền Nam.

Nên hẳn đã nghiêm giọng:

- Bằng hữu, ít nhất bằng hữu cũng phải cho biết cái nguyên nhân của nó chứ chẳng lẽ tự nhiên lại ép buộc tại hạ như thế?

Lúc này tay trái của Đường Thế Dân đã nắm chặt chuôi thanh kiếm, còn tay phải thì cầm cái vỏ của nó.

Chàng đưa ngang trước bụng thét:

- Hãy tung kiếm đi nếu ngươi thắng nổi tại hạ thì chừng đó tại hạ sẽ cho biết rõ cái nguyên nhân.

Cái chuyện áp bức ngang ngược như hôm nay trong đời Hạ Hầu Thiên chỉ gặp lần đầu tiên đây.

Đường Thế Dân nay đã luyện thành tuyệt kiếm Truy Hồn Tam Thức, ngón võ công bí mật từ lâu này, đồng môn ngoài nhị sư huynh đã chết đi rồi chẳng còn một ai được rõ.

Cho nên với lối chiêu sắp thi triển này khiến cho Hạ Hầu Thiên không thể nào đoán nổi tung tích của đối phương mình.

Hạ Hầu Thiên âm hiểm:

- Bằng hữu bãi bỏ cuộc giao tranh vô ý nghĩa này không được hay sao?

Đường Thế Dân chỉ hừ lên một tiếng lạnh lùng, mà chẳng có đáp nửa lời trong khi thanh kiếm từ từ rút ra.

Tình thế này Hạ Hầu Thiên đành phải tuốt kiếm ra chứ không còn cách nào khác hơn được.

Hắn nói:

- Bằng hữu, trước xưa nay chúng ta không có mối oán cừu gì đương nhiên là không nên sống chết với nhau, vậy thì bằng hữu muốn đấu cách nào, hạn định mấy chiêu.

Đường Thế Dân lạnh trầm:

- Một chiêu!

Thần tình của Hạ Hầu Thiên chợt biến đổi nhanh chóng, trực giác của hắn lấy làm quái dị.

Theo hắn nghĩ thì gã thiếu niên mặt mũi xấu xí này chắc phải có lối võ công ghê gớm lắm mới dám nói một câu như vậy được.

Chỉ một chiêu thôi, Hạ Hầu Thiên tự tin rằng mình vẫn có thể địch nổi chứ chẳng không.

Dù sao gã cũng là cao đồ chính thống của Đồ Long Thủ, danh tiếng lẫy lừng khắp cả miền Nam.

Có lý nào hắn không tiếp nổi một chiêu của gã thiếu niên xấu xí quái dị này.

Cho nên hắn bốc cao hùng khí lên:

- Được, vậy thì tại hạ xin nhận lãnh một chiêu chỉ giáo của bằng hữu.

Dứt tiếng Hạ Hầu Thiên tuốt trần thanh trường kiếm theo thế sư môn đưa lên cao.

Đây là tuyệt chiêu sở trường nhất của Hạ Hầu Thiên.

Đường Thế Dân buông trầm giọng xuống:

- Giờ thì huynh đài đã có thể ra tay được rồi.

Hạ Hầu Thiên chần chờ rồi nói:

- Bằng hữu hãy thi triển chiêu ra trước là hay.

Theo hấn thì hiện giờ chỉ cần thủ chớ không cần công qua một chiêu là đã an toàn.

Giọng nói của Đường Thế Dân lạnh như băng tuyết:

- Nay huynh đài hãy ra chiêu trước nếu chờ tại hạ xuất chiêu chỉ sợ e chẳng còn cơ hội nào nữa cả.

Lời nói quả thật ngạo cường bậc nhất trong thế gian chẳng còn coi đối phương ra gì nữa.

Hạ Hầu Thiên nghe qua chấy phùng lửa hận, tuy trong lòng hấn đã cố kềm hãm tốt bụng nhưng cũng không khỏi bị chạm mạnh vào tự ái sư môn.

Bây giờ cặp mắt đẹp tuyệt vời của Thượng Quan Văn Phụng càng mở to hơn trước.

Lòng nàng hoài nghi tung tích của Đường Thế Dân vô hạn.

Hai đảng đối diện cùng nhau một chập.

Thình lình, Hạ Hầu Thiên hét to lên một tiếng, rồi toàn lực đưa ra một chiêu.

Khỏi nói đây là đường kiếm sở trường đặc ý nhất trong đòi kiếm thuật của Hạ Hầu Thiên.

Song chỉ tiếc vì Đường Thế Dân vốn là đồng môn của Hạ Hầu Thiên, bất cứ hấn thi triển chiêu nào chàng cũng có thể phản ứng được cả.

Hơn nữa Đường Thế Dân còn có Truy Hồn Tam Thức kiếm, lại ở trong lăng tẩm hơn ba tháng trời đã tập luyện võ công đến mức độ tinh vi, khi sử dụng vô cùng huyền ảo.

Chàng tung kiếm lên thật quái dị.

Soảng!

Một tiếng kinh hoàng rú to lên.

Tức thì thanh trường kiếm của Hạ Hầu Thiên đã rớt trên mặt đất, thân hình lắc lư mấy cái.

Hấn tháo lui trở về sau hơn một trượng vậy mà hấn còn chưa chịu đứng vững.

Phần Đường Thế Dân vẫn còn giữ nguyên vị trí cũ.

Thanh kiếm trong tay chàng vẫn còn nắm chặt ngang bụng dường như chưa có rút ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy lưới kiếm nhô cao lên chừng năm tấc mà thôi.

Quả thật là một lối kiếm quái dị phi thường.

Sự hơn thua này đã rõ rệt.

Đường Thế Dân cũng cảm thấy trong lòng ái ngại vì dù sao trong quá khứ Hạ Hầu Thiên cũng là sư huynh của chàng.

Thượng Quan Văn Phụng đứng ngoài trông vào rúng động trong lòng khôn tả.

Từ ngày nàng xuất hiện chốn giang hồ chưa bao giờ thấy cái lối xuất chiêu thần bí như Đường Thế Dân.

Với giọng lạnh lùng đến cực độ, Đường Thế Dân nói với Hạ Hầu Thiên:

- Hãy nhặt lấy thanh kiếm và mau rời khỏi chốn này.

Sắc mặt của Hạ Hầu Thiên biến đổi liên liên, cặp mắt gian tà đảo lia lịa lộ vẻ kỳ dị vô phương.

Cặp mắt này từng cho Đường Thế Dân nhớ lại trước khi chàng vào tòa Phong Bảo Hạ Hầu Thiên cũng có một lần như thế.

Bất giác trong lòng chàng rúng động lên.

Bởi vậy chàng hoài nghi có thể Hạ Hầu Thiên đang nghĩ tới sử dụng lối ám khí hại chàng.

Bất ngờ Hạ Hầu Thiên tiến tới hai bước cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm đang nằm dưới đất

Thình lình một lần sáng bạc nhỏ li ti bắn tới giữa ngực Đường Thế Dân.

Làn sáng này chẳng phát lộ tiếng tăm chi cả.

Đường Thế Dân sớm đã đề phòng đồng thời lại bất chợt làn sáng bắn tới.

Chàng khẽ hừ lên một tiếng lớn, lệ làng nghiêng mình tránh qua một bên với tay bắt lấy làn sáng.

Hạ Hầu Thiên thấy bắn ám khí bị bại lộ thì trong lòng rúng động vội vàng quay bước.

- Hãy dừng lại!

Đường Thế Dân đã bằng một động tác lẹ như ma quỷ xẹt tới ngăn cản bước tiến của Hạ Hầu Thiên.

Đồng thời mũi kiếm của chàng đã kề vào cổ họng của hắn rồi.

Thình lình, Thượng Quan Văn Phụng bắn mình tới thét:

- Xin dừng tay lại, đừng giết hắn.

Khi ấy lưỡi kiếm đã rạch rách làn da của Hạ Hầu Thiên sắp thủng vào cổ họng.

Thân tình hắn tái ngắt chẳng còn một chút máu nào, toàn thân run lên.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ:

- Dù sao ta cũng không thể nào giết hắn được.

Liền đó chàng thu hồi thanh kiếm giắt trở vào vỏ lạnh lũng thảo lui ba bước.

Chàng lạnh lũng:

- Hãy mau rời khỏi chốn này và từ nay đừng cho ta thấy mặt một lần nào nữa xả.

Hạ Hầu Thiên trợn mắt nhìn Đường Thế Dân một cái biểu lộ nổi căm hờn lẫn sợ sệt khôn tả.

Kế đó hắn đảo cặp mắt gian tà qua phía Thượng Quan Văn Phụng, rồi quay gót bước đi.

Thượng Quan Văn Phụng không thêm chú tâm đến cái cử chỉ hậm hực của tam sư huynh mình, mà chỉ nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân.

Bộ mặt xấu xí khó coi vô cùng.

Nàng chưa thốt ra một câu nào cả.

Đứng đối diện cùng vị tiểu sư muội của mình Đường Thế Dân cảm nghe trái tim rung đập không ngừng.

Bất giác, chàng buông tiếng thở dài

Tiếng thở dài này lọt vào tai Thượng Quan Văn Phụng khiến thiếu nữ vốn đã ngờ vực càng thêm hoài nghi hơn.

Một lúc, Thượng Quan Văn Phụng dịu giọng:

- Xin huynh đài cho biết cao danh quý tánh?

Đường Thế Dân lắc đầu mà chưa trả lời Thượng Quan Văn Phụng.

Đang khi xúc động quá mạnh chàng sợ giọng nói run run của mình sẽ khến cho vị tiểu muội ngờ vực.

Không nghe đối phương đáp lời, Thượng Quan Văn Phụng lại càng bối rối, ngập ngừng hơn lên:

- Huynh đài hiện thân ra đây, chắc phải có cái nguyên nhân gì đó?

Đường Thế Dân vẫn chưa có đáp, cố gắng lại sự bình tĩnh, khe khẽ giở cánh tay lên.

Bàn tay chàng xòe ra cho thấy có một mũi ám khí nhỏ như kim châm nằm trong đó.

Thượng Quan Văn Phụng kinh dị:

- Ám khí đấy à!

Cho tới bây giờ Đường Thế Dân mới mở miệng nói được lời:

- Nhị vị là đồng môn à?

Với gương mặt lộ vẻ ái ngại, Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Đúng như vậy!

Đường Thế Dân nhích mép:

- Đây là môn võ công độc đáo bí truyền của quý phái phải chăng?

Cặp lông mày lá liễu của Thượng Quan Văn Phụng cau lại:

- Tệ phái quy củ nghiêm minh, từ lâu nay chưa hề cho môn đồ sử dụng loại thấp kém, ám muội này.

Sự thật thì Đường Thế Dân cũng đã rõ ràng rồi.

Món ám khí kia chỉ là nơi Hạ Hầu Thiên đã lén lút sử dụng nên Thượng Quan Văn Phụng chưa được thấy lần nào.

Tuy vậy, chàng vẫn trề môi làm như khinh bỉ:

- Vậy thì món ám khí này từ đâu mà có trong tay cao đồ của quý phái?

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu:

- Tiểu đệ quả tình chưa được rõ.

Đường Thế Dân trao món ám khí sáng lóng lánh cho Thượng Quan Văn Phụng:

- Thế thì hiền huynh cũng nên cất nó mang về quý phái để làm kỷ niệm.

Thượng Quan Văn Phụng cầm lấy món ám khí, nhìn kỹ một chập, lăm bằm cái gì đó, rồi cất nó vào mình.

Nàng vòng tay thi lễ:

- Tiểu đệ nguyện khắc cốt ghi tâm công ơn này.

Đường Thế Dân cười thầm trong bụng, mà không thể thốt được một câu nào cả, bởi chàng quá ngượng ngập khi phải khách sáo cùng nàng.

Chàng cũng muốn khuyên bảo Thượng Quan Văn Phụng chớ nên đi lại cùng Độc Thủ Tiên Cô rất là nguy hiểm.

Nhưng điều này chàng cũng khó thể mở lời.

Lúc ấy, Thượng Quan Văn Phụng lại tiếp:

- Giờ đây tiểu đệ có thể nào kết bạn cùng huynh đài hay không?

Trong lòng của Đường Thế Dân căn bản muốn chối từ, nhưng suy nghĩ nếu làm thế thì coi như tuyệt tình cùng tiểu sư muội.

Cho nên chàng đã đáp:

- Bình sinh tại hạ không muốn kết bạn với bất cứ một ai cả, song hôm nay tại hạ có thể phá lệ.

Thượng Quan Văn Phụng vòng tay:

- Đã được huynh đài không chê tài mọn mà kết bạn cùng tại hạ, quả thật là một sự vinh diện cho tại hạ vô cùng.

Vậy xin huynh đài cho biết cao danh.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ:

- Ta đâu có thể nói thật cho hiền muội biết được.

Cho nên chàng đáp:

- Tại hạ không có danh hiệu gì trong chốn giang hồ cả, nếu huynh đài muốn thì cứ gọi Tàn Diện Lang là được rồi.

Thượng Quan Văn Phụng mở to mắt:

- Tàn Diện Lang à!

- Đúng vậy!

Thượng Quan Văn Phụng cung tay:

- Vậy thì tiểu đệ xin gọi Tàn Diện ca ca được chăng?

- Tùy theo ý thích của huynh đài.

Thình lình trong lúc đó có tiếng vó ngựa dồn dập tới.

Đường Thế Dân và Thượng Quan Văn Phụng day qua nhìn coi là ai đến đây vào lúc này.

Chợt nghe có tiếng thanh thao:

- Đường thiếu hiệp! Em tìm anh đã khá lâu rồi!

Đường Thế Dân giật mình. Sao lại có người nhận ra dung mạo trá hình của chàng vậy?

Chàng vừa mới rời khỏi ngôi cổ mộ chẳng bao lâu tại sao có người lại biết rõ như vậy.

Lúc ấy hai chiếc bóng một đỏ, một xanh phóng tới.

Đó là Hồng Tiểu Ngọc và Đinh Hương.

Đường Thế Dân thì rất quen thuộc còn Thượng Quan Văn Phụng lại hết sức ngỡ ngàng chưa hiểu gì cả.

Lúc đó, Hồng Tiểu Ngọc đã đưa mắt nhìn gần vào người của Thượng Quan Văn Phụng.

Rồi thiếu nữ bĩu môi:

- Không phải Đường thiếu hiệp!

Hồng Tiểu Ngọc thốt ra câu đó như để tự nhủ, nhưng cũng để nói với ả nữ tử xinh đẹp Đinh Hương.

Thật ra lúc này từ nơi xa chỉ vì trông thấy Thượng Quan Văn Phụng mặc bộ đồ trắng nho sinh, giống y như Đường Thế Dân nên Hồng Tiểu Ngọc đã hiểu lầm mà gọi như thế.

Khi đó, cặp mắt của Hồng Tiểu Ngọc lại đảo nhìn qua phía Đường Thế Dân chợt à một tiếng:

- Mặt của hần... của hần...

Hồng Tiểu Ngọc ngưng lại không có tiếp theo.

Nếu trong chốn giang hồ mà dùng lời thẳng thắn chê kẻ xấu xí khi đứng trước mặt mình đó là một điều hết sức kiêng kỵ.

Bấy giờ Hồng Tiểu Ngọc lại dời mắt trở qua phía Thượng Quan Văn Phụng hỏi cô gái:

- Sao thế, cặp này cũng mặc áo trắng nữa à?

Câu nói thật là vô lễ.

Thượng Quan Văn Phụng nghinh mặt:

- Ta mặc đồ trắng không được à?

Hồng Tiểu Ngọc dựng mày:

- Bộ dạng của huynh đài tuần tú, nho nhã, tại sao lời nói lại cộc cằn táo bạo như thế? Nếu ta bảo rằng huynh đài mặc đồ trắng không được thì huynh đài tính sao với ta đây?

Thượng Quan Văn Phụng trề môi khinh bỉ:

- Nói thế chắc cô nương đây là tiểu thư trong tòa Phong Bảo rồi chứ còn gì nữa?

Hồng Tiểu Ngọc gạt gù:

- Đúng vậy. Còn huynh đài có đúng là người từ phương Nam hay không? Xin cho biết quý danh.

- Tại hạ gọi là Thượng Quan Văn.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Có một vị công tử cũng là người từ phương Nam, vận y phục như huynh đài đây gọi là Đường Thế Dân, huynh đài có quen không?

Sắc mặt của Thượng Quan Văn Phụng khe khẽ biến đổi:

- Vị ấy là sư huynh của tại hạ.

Trái tim của Đường Thế Dân đập mạnh lên. Chàng muốn rời khỏi chốn này sợ câu chuyện dài dòng sẽ bại lộ hành tung.

Chợt Hồng Tiểu Ngọc nổi giận:

- Hay lắm, bọn người đã dám phế thải công lực của chàng thì ta phải đòi món nợ máu đó lại.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt.

- Chớ có hàm hồ, cô nương lấy cái tư cách gì đòi nợ máu?

Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Đường Thế Dân là Thống lãnh trong bốn Bảo nay ta lấy tư cách đồng môn trả thù được chăng?

Thượng Quan Văn Phụng nói:

- Đường Thế Dân bị phế thải công lực đó là vì gia pháp chứ không phải vì lẽ gì để cô nương thù hận.

Hồng Tiểu Ngọc nổi giận:

- Chẳng quản thế nào, ta nhất định đòi cho bằng được, trả thù cho Đường hiền huynh của ta.

Thượng Quan Văn Phụng hậm hực:

- Cô nương với Đường Thế Dân vốn có mối thâm tình à?

Hai người cũng ở trong trường hợp này.

Thượng Quan Văn Phụng vốn là một đóa giai nhân hóa trang nam nhi khỏi cần nói rất khôi ngô tuấn tú vô cùng.

Chỉ có các yếu điểm là nàng không khí phách như bọn nam nhi râu mày thực sự thôi. Nụ cười của Thượng Quan Văn Phụng quả thật khiến cho bọn nữ nhi bay hồn tán phách.

Tuy Hồng Tiểu Ngọc không phải hạng đàn bà con gái lỗ lã, nhưng nhút nhùng khi gặp một đấng hào hoa tuổi trẻ như thế cũng có ít nhiều cảm tình cùng đối phương rồi.

Cho nên thần tình của Hồng Tiểu Ngọc chợt thấy biến đổi lời nói rất nhu hòa. Vậy thì hiện nay tạm thời theo lý lẽ của nó cũng được đấy chứ?

Nữ tỳ Đinh Hương đứng bên cạnh Hồng Tiểu Ngọc che miệng cười nói thì thầm:

- Tiểu thư, chàng đẹp trai quá nhỉ.

Tuy giọng rất thấp nhưng nội sân trường đều là cao thủ nên nghe rất rõ ràng.

Điều này khiến cho Đường Thế Dân lấy làm khó chịu nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội cứ giỡn cợt như thế mãi chắc chắn có ngày mang lấy tai vạ vào thân chứ chẳng không đâu.

Liền đó Đường Thế Dân toan muốn rời khỏi sân trường để mặc cho hai nàng đàm đạo với nhau.

Đột nhiên Đinh Hương lắc mình tới ngăn cản:

- Các hạ khoan đi vội đã.

Đôi mắt lóng lánh tròn vo của Đinh Hương đẹp tuyệt vời huyền bí nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân khiến cho chàng đã phải động lòng.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Cô nương có điều gì chỉ giáo chăng?

Bốn con mắt của Hồng Tiểu Ngọc và Thượng Quan Văn Phụng lúc đó cũng đồng thời nhìn qua hai người.

Đinh Hương âm thầm:

- Các hạ cũng nên lưu lại danh hiệu chứ?

Đường Thế Dân quay bước lạnh lùng:

- Điều này không cần cho lắm.

Thượng Quan Văn Phụng chợt bắn mình lên đứng ngang hàng với Đinh Hương chắn lối tiến của Đường Thế Dân:

- Tàn Tật huynh, xin huynh dừng bước lại.

Hồng Tiểu Ngọc kinh ngạc:

- Sao thế hấn tên là Tàn Tật à?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy, huynh đài đây danh hiệu là Tàn Tật Nhân.

Đường Thế Dân khích động trong lòng cố dằn nén xuống:

- Huynh đài muốn nói gì với tiểu đệ?

Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Lúc nãy Tàn Tật huynh có hứa sẽ kết bạn cùng tiểu đệ, cho nên tiểu đệ có lời thỉnh giáo quá đáng.

- Huynh đài muốn tiểu đệ làm gì?

- Trên đường hành đạo tiểu đệ xin huynh đài lưu tâm giúp Đường Thế Dân sự huynh của tiểu đệ.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Được, tưởng chuyện gì chớ chuyện này tiểu đệ xin vâng lời. Giờ tiểu đệ xin lên đường.

Thình lình trong khi đó từ kia có tiếng vó ngựa phi tới.

Đường Thế Dân thu hồi thân thủ lại đưa mắt nhìn qua coi đó là vó ngựa của hạng người nào.

Đã trông thấy một chàng kỵ mã phóng ngựa tới như bay.

Lát sau hần đã tới gần mọi người dừng ngựa lại, nhảy xuống đất tiến tới trước mặt ba người.

Hồng Tiểu Ngọc trông thấy người thiếu niên này trên gương mặt nàng lộ vẻ kinh hãi lên.

Đây là lần thứ nhất trong đời Đường Thế Dân thấy Hồng Tiểu Ngọc kinh hoàng khi thấy một người xuất hiện.

Thượng Quan Văn Phụng cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã thiếu niên đã đối diện cùng nàng.

Gã thiếu niên nhìn Hồng Tiểu Ngọc:

- Hồng tiểu thư mạnh khỏe đấy chứ?

Hồng Tiểu Ngọc mỉm cười:

- Mã công tử, hân hạnh được gặp công tử chốn này.

Nhãn quan gã thiếu niên quý phái kia chợt dời lại nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân.

Nhưng sau đó cặp mắt xảo quyệt của gã lại quay lại Thượng Quan Văn Phụng buông trầm giọng xuống:

- Hôm nay không có mặt Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ, chẳng có ai bình vực người được nữa.

Đến đây Đường Thế Dân chợt tỉnh ngộ vì chuyện hôm trước.

Chính gã thiếu niên công tử này đã nhận lầm chàng là Thượng Quan Văn Phụng nên đã dùng kiếm hủy hoại dung nhan của chàng trong khi chàng bị toàn phế cả công phu.

Bây giờ hần gặp lại Thượng Quan Văn Phụng toan hành hung đây.

Thì ra chính tại vì gã này đã yêu thương Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ thiết tha nên mới ghen tức như thế.

Thượng Quan Văn Phụng bình tĩnh:

- Mã công tử, người định xử trí cách nào đây.

Mã công tử chính gã thiếu niên vừa đến lạnh lùng:

- Giết người.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt:

- Quả thật công tử dám hạ thủ hay không?

Vẫn giữ thái độ ngạo nghễ như cũ Mã công tử nghiêng răng kèn kẹt đáp:

- Giết người giống như ta giết chết đi một con chó có gì dám hay là không dám.

Thượng Quan Văn Phụng nhạo báng:

- Hừ, chó người không giống con chó, thấy Tư Đồ Mỹ ngoắt đuôi chạy theo hoài mà chẳng được việc đó sao.

Soạt!

Thanh trường kiếm bên lưng của Mã công tử đã tuốt trần ra khỏi vỏ phát ánh sáng lạnh căm người.

Sau khi đương trường căng thẳng cực độ.

Nhưng sắc diện của Thượng Quan Văn Phụng vẫn bình thản, chẳng có chút sợ sệt chi hết.

Hồng Tiểu Ngọc chạy vào:

- Mã công tử có chuyện gì cứ giải bày bằng lời, chẳng đại phải dùng võ lực với nhau.

Mã công tử hăm hừ:

- Hồng cô nương có quan hệ gì với gã này không?

Chẳng chút do dự Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Ý! anh ta là bạn của ta.

Mã công tử trề môi:

- Hồng cô nương, tại hạ xin khuyên cô nương một lời, hấn không đáng làm bạn với cô nương đâu.

Hồng Tiểu Ngọc cau mày:

- Tại sao thế?

- Gã tiểu tử này cậy mình có cái bộ tướng của đàn bà phá hoại cuộc hôn nhân của người khác, như vậy làm sao xứng đáng là kết bạn với Hồng cô nương được.

- À, ta hiểu rồi, có như thế nghĩa là anh ta cướp đoạt tình yêu của Mã công tử đây.

Mã công tử với giọng căm thù cực độ:

- Chính là như thế đó.

Hồng Tiểu Ngọc chợt quay nhìn sang phía Thượng Quan Văn Phụng rồi nói:

- Ngày nay Tư Đồ Mỹ có tánh tự phụ rất cao giang hồ đều biết đến, có thể nàng tình nguyện yêu huynh đài đây có phải thế hay chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

Hồng Tiểu Ngọc lại day qua Mã công tử tươi cười:

- Mã công tử, có nghe hay không Tư Đồ Mỹ tình nguyện yêu thương ca ca của ta chứ huynh ấy không hề cướp đoạt tình yêu công tử bao giờ.

Mã công tử trợn mắt:

- Hồng cô nương, theo ta thì cô nương chớ có chen vào câu chuyện thị phi này làm gì cho nhọc lòng.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Chuyện giang hồ khi đã gặp thì làm sao không quan tâm tới cho được.

- Như vậy Hồng cô nương định thế nào đây?

- Ta muốn hai bên lấy tình hòa nhã mà giải quyết với nhau.

Mã công tử nổi giận:

- Hồng cô nương, ta hy vọng rằng cô nương hãy bỏ qua chuyện này để mặc tình ta xử liệu.

Hồng Tiểu Ngọc cau lên:

- Còn nếu ta không bỏ qua thì sao?

Mã công tử cười nham hiểm:

- Nếu như thế thì hậu quả không lành đâu!

Hồng Tiểu Ngọc trừng cặp mắt đẹp tuyệt vời:

- Mã công tử, phải chăng công tử nhất định uy hiếp ta?

Cặp lông mày của Mã công tử dựng ngược lên:

- Chuyện riêng của tại hạ, xưa nay không muốn người khác chen vào.

Hồng Tiểu Ngọc cũng chẳng kém:

- Mã công tử, lúc nãy tại hạ từng cho công tử biết, huynh đài đây là bằng hữu của ta.

Mã công tử cười ngạo mạn:

- Hồng Tiểu Ngọc cô nương, trên giang hồ đều khen cô nương nhan quang rất tinh vi, sao nay lại đi kết bạn với gã tiểu tử thấp hèn này. Quả thật đáng tiếc cho cô nương.

Thượng Quan Văn Phụng trề môi:

- Hạng người như ta thế nào? So với người đề hèn hơn nữa phải chăng.

Mã công tử quát to:

- Thượng Quan Văn, giờ ngươi chỉ có thể dùng kiếm mà giữ lấy thân mình bằng không sẽ bỏ mạng đương trường.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt:

- Mã công tử, Tư Đồ Mỹ từng nói cho ta biết rằng nàng không hề yêu thương ngươi bao giờ, chỉ tại công tử quá si tình chạy theo van lạy nàng mà không được đó thôi.

Mã công tử gầm to:

- Cầm mõm lại, hãy tốt kiếm ra kéo chẳng còn cơ hội nữa.

- o O o -